

[Holger Hansen.]

ligt at undre sig en smule over, at den højtærede finansminister finder tiden inde til noget sådant. Både finansministerens og regeringens syn på lempelse af beskatningen i almindelighed giver os gang på gang det indtryk, at det ikke just er det almindelige at foreslå sænkninger, men i særdeleshed må man vel undres ud fra den skepsis over for skattesænkninger, som er kommet til udtryk i de allerseneste dage. Vi har fået det indtryk, at man i regeringspartierne — i hvert fald i kredse inden for regeringspartierne og regeringen — er blevet skeptisk over for den omlægning af beskatningen, der skulle finde sted til foråret, og som jo er et led i det politiske forlig fra juni. Det er det første indtryk, man får at undre sig over. Ved nærmere eftersyn viser det sig imidlertid, at det, som den højtærede finansminister foreslår, jo ganske ligger på linje med tidligere praksis såvel på dette område som over for andre skatteobjekter af lignende art. Gang på gang har staten måttet ændre sine skattesatser eller procenter, når det viser sig at slå tilbage, d. v. s. når satserne har vist sig at gøre en tidligere god forretning dårlig, både for erhvervet og for statskassen.

I dette tilfælde er det totalisatorafgiften, der står over for ændring, og motiveringen er den, at væddeløbsforeningerne har påvist, at de er i svære økonomiske vanskeligheder; og da det selvfølgelig ikke kan være statens opgave at kvæle disse foreninger, ja, så må min gruppe finde, at forslaget på dette punkt er rimeligt. Videre kan det vel også siges, at hvis man ville kvæle eller lægge unødvendige hindringer i vejen for denne sportsudøvelse, ville man samtidig slagte hønen, som lægger guldæg. Det er jeg sikker på at den højtærede finansminister også i dag vil være meget nervøs og ængstelig for, al den stund totalisatorafgifterne har skæppet ganske godt i skattekasen i de senere år.

Mindre klart står det for mig, hvordan og hvorfor ændringerne i afgiftsskalaerne er udformet, som de er, med en lempelse i bunden og en ganske stor lempelse højere oppe i skalaen. Men det har vel sin forklaring, og det er et af de spørgsmål, vi kan drøfte i det udvalg, der formentlig bliver nedsat efter denne behandling.

Der er endnu nogle spørgsmål, som jeg kunne have lyst til at stille i dag. Hvordan stiller det sig med duevæddeløbene? Det kan nok være, at de mennesker, der foranstalter dem, også har haft udgiftsstigninger, men dog næppe i et omfang, som det kan være tilfældet med hestesporten, som f. eks. skal vedligeholde baner, skal skaffe præmier o. s. v.

Nu kan der sikkert være nogen, der mener, at hestevæddeløb kan ikke have så farlig megen interesse for mere end en lille, snæver kreds. Jeg vil gerne som bonde have lov til at komme med et lille hjertesuk. Man græmmes en smule over, at hesten snart er forsvundet fra de danske marker. Det er ved at blive sådan, at det at se en hest, når man har kørt en tur på vejen, er en af de tildragelser, man fortæller sin kone om, når man er kommet hjem, og det siger et og andet om, hvordan det er kommet til at se ud. Hesten var før bondens uundværlige medhjælp; nu har han ikke råd til den luksus at holde en hest. Trav- og galopsporten er med til at holde interessen ved lige for dette dejlige husdyr, og det skal de folk ikke have utak for, tværtimod.

Jeg vender mig så til lovforslagets anden ændring, nemlig bestemmelsen om, at finansministeren kan give tilladelse til, at indskud kan modtages også andre steder og på andre tider end på banen, når løbene finder sted. En sådan ændring vil rejse en række problemer. Jeg skal nævne nogle af dem. Det bliver et spørgsmål, hvordan noget sådant kan etableres. Det kan ikke være hensigtsmæssigt at sætte en masse mennesker i gang med noget nyt arbejde, sætte dem i gang med noget, synes man, temmelig overflødigt arbejde. Det kan heller ikke være rigtigt at skabe en administration af et betydeligt omfang for et så forholdsvis lille og snævert område. Jeg ser i bemærkningerne til lovforslaget, at disse eventuelle indskudskontorer eller indskudsboder skulle gøres lokalt begrænsede i den forstand, at det vel ikke er påtænkt, at de skulle kunne oprettes hvor som helst i landet. Jeg kunne have lyst til at spørge den højtærede minister, hvordan man vil iværksætte noget sådant.

Der er dernæst det spørgsmål, hvordan en sådan nyordning vil påvirke tipstjensens omsætning. Det kan ikke diskuteres,